

پيشه كى

كۆلۈنئاليزم بە داسەپاندنى سىستىمى زىمانىي خۇي بەسەر پىكھاتەي ژىنى پۇژانەي خەلكانى كۆلۈنئىكراودا، پانتايى كۆنترپۇل و چاودىيى خۇي لەسەر ئەوان زياد كرد و كەشى ژيانى فەرھەنگىي ئەوانى بەرتەسكتر كرده وە . بەم جۇرە، دەسەلاتە كۆلۈنئاليزستەكان پەرەيان بە ميراتە فەرھەنگىيەكان و بەرھەمە ئەدەبىيەكان و بوارى كەلك وەرگرتن لە زمانەكەي خۇيان، لە سەرائسەرى جىھاندا . زمانى كۆلۈنئاليزست بەرەبەرە لە ماوہى چەندان نەوہدا پىگەيەكى ناسىاوترى بۇخۇي دەستەبەر كرد و لەگەل تىپەرىپنى زەمەن، بوو بە بەشىك لە ميراتى فەرھەنگى و وەكوو زمانى فەرمى و ستاندارد وەرگىرا .

كاتىك دەسەلاتى حوكمران بەكارھىتەنى زمانى خۇجىيى قەدەغە دەكات، كەلك وەرگرتن لەم زمانە لە ھەر ئاستىكدا و بۇ ھەر ئامانجىك، دەبىت بە كردهيەكى سىياسى و خۇپاگرانە؛ كردهيەك كە لەخۇگرى دەنگەلېرىن، دژايەتى و خۇپاگرىيە، ھەر بۇيە زمانى كۆلۈنئىكراو بە شىوہى خۇكار لە دەست كۆمەلگە ژىردەستەكاندا دەبىت بە ئامرازىك بۇ خۇپاگرى لە ھەمبەر كۆلۈنئاليزمدا؛ ئەو ئامرازەي و شوناسى لەدەستچوى كۆلۈنئىكراوكان نۆژەن دەكاتەو، كەوابوو ئاشكرايە كە زمانى كۆلۈنئىكراويش وەكوو زمانى كۆلۈنئاليزست، لەخۇگرى دەسەلات و ھىزە . زمان وەكوو ماكىكى شوناسساز، بەردەوام تەوہرى باس و دالغەي بىرمەندانى ولاتانى ژىردەستەي كۆلۈنئاليزم و

لە توانەوہوہ تا خۇپاگرى:

(لېكدا نەوہى زالىتى زىمانى لە

چىرۆكى «ئەم چىرۆكە بە بنزار

بەخوئىننەوہ» (۱)

نووشين مەحمودى (*)

(جوانپۇ)

جهبار شافعی زاده

به پپی قسه کردن به زمانی دایکی و بختوانایی ته واوله فامکردنی زمانی فارسیدا، له لایه ن هاپوله کان و هندیگ جار ماموستاگانه وه، ده دیرته بهر تیری گالته جارپی، که مته رخمی و گوشه گیری. ئەم بارودوخه ورده ورده ده بیته هۆی بیجم گرتنی ههستی شهرم، بیدهنگی و داکشانی متمانه به خۆیی له ودا.

زۆره ملیکردن بۆ خویندن به زمانی فارسی، ته نیا کیشه یه کی پهروه ده یی نییه، به لکوو ته نگژی شوناسی تاکه که سی و فرههنگی ئەو مندالهی لئ ده که ویتته وه؛ به جوریک که ئەم کیژوله یه له نیوان زمانی دایکی خۆیدا و زمانی زالی کۆمه لگه دا تووشی دابران ده بیته، بنه مال ههش، سه ره پای پشتیوانی سۆزدارانه، توانایی پوو به پوو بونه وه ی له گه ل میکانیزمگه لی فرههنگی و پهروه ده یی زالدا نییه و دوا جار ئەوانیش ناچار ده بن ئەو زمانه فیر بن.

لینکدانه وه ی چیرۆک

گفتوگۆی سه ره تایی چیرۆک، زمان وه ک نامرزی

بیردۆزانی ئەفریقایی، هیندی، کارائیبی و نه ته وه کۆلۆنی کراوه کانی دیکه بووه. ناشکرایه که ناکرێ زمان به ته نیا وه کوو چه مکیکی گشتگر و په ها له چوارچێوه ی زاروه ناسیی تیوری پاش کۆلۆنیالیزمدا هه ژمار بکریت. له گه ل ئەوه شدا، ئەو باسانه ی و سه باره ت به ئالنگارییه کان، سیاسه تدا نانه کان، پرۆسه کان، فۆرمه کان و پوانگه زمانیه کان له سه رده می کۆلۆنیالیزم و پاش ئەو خراونه ته روو، گرنگیه کی بهرچاو به زمان له پینگه ی ماکیکی بنه په تی له بیجم به خشین و به ره پیدانی تیوری پاش کۆلۆنیالیزم ده به خشیته. نووسه رانی ولاتانی کۆلۆنی کراو هه ر به و پاده یه ی و شیلگی رانه بۆ ده سه ته بهر کردنی سه ره به خۆیی سیاسی، نه ته وه یی، فرههنگی و کۆمه لایه تی ولاته که یان هه ولیان داوه، خوازیاری سه ره به خۆیی زمانیه ی ولاته که ی خۆیان بوون و به مه به سه تی هاتنه دی ئەم ئامانجه زۆر تیکۆشاوون. زمان له گوین یه کیک له ده رکه وته کانی فرههنگ، هه میسه له پێوه ندیه کی پاس ته وخۆ له گه ل گۆپانکارییه فرههنگیه کان، هاوئاراس ته له گه ل پیکهاته نوییه کانی ده سه لات و هوکمپانی، له جووله دا بووه.

له م توێژینه وه یه دا چیرۆکی «ئەم چیرۆکه به بنزار بخویننه وه»، له نووسینی جهبار شافعی زاده، گۆپانه وه ی کۆچی بنه مال هه کی کورده له زنده که ی خۆیان وه بۆ شاری تاران. گۆپانه وه که زیاتر له سه ر ئەزمونی ژیندراوی کچی ئەو بنه مال هه یه چر بووه ته وه؛ کچیک که پاش ئەو کۆچه، ده چیتته ناو سیستمی پهروه ده یی شاریه وه و به هۆی نااشنایی له گه ل زمانی فارسی پیوه ر، له گه ل کۆمه لیک گوشاری دهروونی و فرههنگی جۆراوجۆر پوو به روو ده بیته وه.

له م چیرۆکه دا قوتابخانه که شیکی بیلایه ن و هیمن نییه، به لکوو شوینیکه و زمانی فره می و پیوه ر له ودا ده بیته به نامرزیگ بۆ په واندنه وه ی فرههنگی. کازیوه، که سایه تی سه ره کی چیرۆکه که،

دهسەلات له سیستمی پەروردهدا دەنوینتیهوه و دهسپیکێ پرۆسەێ پەواندنهوهی شوناسیی ئهوه منداله کۆچبهرهیه، هەر له پستهکانی یهکه‌مدا، مامۆستا که به پێداگری له‌سه‌ر به‌کارهێنانی ناوی فارسی «سپیده»، ناوی کوردیی «کازیهوه» ده‌سپێتیهوه؛ ئه‌و شته‌ی وا پيشانده‌ری یه‌که‌م کرده‌ی توانه‌وه و ئاسمیلاسیۆنیستی قوتابخانه‌یه ئه‌و کاته‌یه وا له‌گه‌ڵ شوناسی زمانی منداله‌که پووبه‌پوو ده‌بیتیهوه، هەر ئه‌و جۆره‌ی وا له‌ ده‌قه‌که‌دا هاتوه‌وه: «ناوم کازیهوه بوو، له قوتابخانه به سپیده بانگیان ده‌کردم» (شافعی‌زاده، ۱۴۰۳: ۵)، گۆرپینی ناو ته‌نیا شیوه‌یه‌که له‌ سانا‌کردنه‌وه‌ی زمانی نییه، به‌لکوو به‌کرده‌یه‌کی هێمایین به‌ مه‌به‌ستی نکوولی کردن له‌ زمانی دایکی و پیناسه‌کردنه‌وه‌ی دووباره‌ی شوناسی ئه‌و منداله به‌پێی زمانی پێوه‌ر دێته ئه‌ژمار. دووپاته‌بوونه‌وه‌ی به‌رده‌وامی ناوی «سپیده» له‌ پسته‌گه‌لیکی وه‌کوو «ئه‌وه دیسان دره‌نگ هاتی سپیده» و «ئه‌و پۆ خۆ دیسان مه‌شقه‌کانی نه‌نووسیوه سپیده» (هه‌مان: ۵) گوشاری به‌رده‌وامی قوتابخانه له‌سه‌ر ئه‌و منداله کۆچبهره و هه‌ول‌دان بۆ هاوتاکردنی ئه‌و له‌گه‌ڵ ستاندارده‌کانی زمانی فه‌رمی ده‌رده‌خات. بیده‌نگی و بێ‌توانایی کازیهوه له‌ وه‌لامدانه‌وه‌ی ئه‌م گوشارانه، که له‌ پسته‌ی «له‌گه‌ڵ تۆم نییه کچی؟» بۆ جواب ناده‌یه‌وه (هه‌مان: ۵) ده‌رده‌که‌وێت، نه‌ک ناکارامه‌یی تاکه‌که‌سی، به‌لکوو نیشانه‌ی یه‌که‌م پووبه‌پوو بوونه‌وه‌ی ئه‌و له‌گه‌ڵ توندوتیژی زمانی فه‌رمییه؛ توندوتیژییه‌که که هەر له‌ سه‌ره‌تای گۆرپانه‌وه‌دا، ئاراسته‌ی سه‌رپه‌نه‌وه‌ی به‌ره‌به‌ره‌ی ئه‌و منداله کۆچبهره له‌ پیکهاته‌ی پەرورده‌ییدا ده‌کیشیتیه‌وه.

ئه‌زموونی پووبه‌پوو بوونه‌وه له‌گه‌ڵ گوشاره‌کانی قوتابخانه، به‌ستین بۆ پۆلی ئالۆزی بانه‌ماله‌ دیاری ده‌کات؛ دایک به‌ به‌کارهێنانی هاوکاتی فارسی و کوردی «ئافه‌رین کازیهوه گیان فره‌ خاس نووسیوته...» (هه‌مان: ۱۹)، پاش ته‌واوکردنی

مه‌شقه‌کان له‌ لایه‌ن کازیهوه‌وه، ده‌ری ده‌خات که ته‌نانه‌ت بۆ پووبه‌پوو بوونه‌وه له‌گه‌ڵ گوشاره ئاسمیلاسیۆنیستییه‌کانی قوتابخانه، که‌شی بانه‌ماله ده‌توانیت شوینیک بێت بۆ خۆپراگری هێمایین و سازگاری خۆپارێزانه. تیگه‌لاوکردنی دوو زمان له‌ لایه‌ن دایکه‌وه، ئه‌گه‌رچی له‌ پوه‌له‌تدا هاندان و خۆشه‌ویستییه، پاستیه‌که‌ی به‌ شیوه‌یه‌کی ناراسته‌وخۆ که‌که‌ی بۆ پووبه‌پوو بوونه‌وه له‌گه‌ڵ زمانی فه‌رمی قوتابخانه ئاماده‌ ده‌کات، به‌بێ ئه‌وه‌ی شوناسه‌ کوردیه‌که‌ی سه‌رکوت بکات. له‌ پوانگه‌ی تیۆریگه‌لی پاش گۆلۆنیالیستییه‌وه، ئه‌م هه‌لسوکه‌وته نیشانده‌ری هاوپێته‌ی و خۆپراگری هاوکاته له‌ هه‌مبهر ده‌سه‌لاتدا، دایک به‌ نیازی پشتگیری، پێگه‌ی هاوتاکردنی منداله له‌گه‌ڵ سیستمی زāl خۆش ده‌کات و له‌ هه‌مان کاتدا، زمانی دایکی و به‌های فه‌ره‌هه‌نگی ئه‌و ده‌پارێزیت. له‌ درێژه‌دا، لیکه‌ژایه‌تی نێوان گوشاری قوتابخانه و پشتگیری بانه‌ماله، له‌ دیمه‌نیکی دیکه‌دا ده‌رده‌که‌وێت: له‌ کاتی شیوه‌کاری و نووسینی وشه‌دا، سپیده به‌ زمانی کوردی ده‌نووسیت «شریت، ئاو»، کاردانه‌وه‌ی مامۆستا به‌ پرسیری گالته‌چارانه‌ی «بلاخره شریت است یا آب؟» (هه‌مان: ۲۵)، گوشاری هێمایینی زمانی فه‌رمی ده‌رده‌خات و هاوکات منداله‌که ده‌خاته به‌ر خه‌ملاندن و گالته‌جارییه‌کی گۆتپۆلکه‌ره‌وه. ئه‌م هه‌لسوکه‌وته، نموونه‌یه‌که له‌ پووبه‌پوو بوونه‌وه‌ی منداله له‌گه‌ڵ زالیته‌ی هێمایینی قوتابخانه، ئه‌و شوینیه‌ی وا ته‌نانه‌ت چالاکیی داهینه‌رانه به‌ زمانی کوردی پێوستی به‌ پاساودانه‌وه و هاوتاکردنه. قوولایی کاره‌ساته‌که کاتییک پوون ده‌بیتیه‌وه که کازیهوه ده‌نێردیت بۆ ناوه‌ندی کیشه‌ زمانییه‌کان بۆ ئه‌وه‌ی تواناییه‌کانی ئه‌و له‌ زمانی فارسیدا به‌هێز بکړیت. پیاوه سمیلیه‌که، نوینه‌ری ده‌سه‌لات، به‌ پوانینیکی له‌ سه‌ره‌وه بۆ خوارێ به‌ دایکی ده‌لێت: «وادیاره له‌ ماله‌وه به‌ فارسی قسه‌ ناکه‌ن؟ ئه‌وه‌یه ئیدی، کاتییک له‌سه‌ر زمانه‌که‌تان ده‌مارگیرن

و له ماله وه به كوردی ده دویښ، منداله كه تان له قوتابخانه تووشی گرفت ده بیټ. «(هه مان: ۳۴).

له م قسه یه دا، زمانی كوردی نهك وه كوو ئامرازیكي فرهنگی و شوناسی، به لكوو به له مپه ریك بو توانایی مندال بو هاوتا بوون له گه ل ستاندارده كانی قوتابخانه ده زانری و دایك و باوك و منداله كه ش وه كوو ژیرده سنگه لیک كه ده بیټ راپهینزیښ، داوه رییان له سهر ده كریټ. نه و هاوكات به شیوه ی ناراسته وخو، خو ی وه كوو كه سیكي ناده مارگیر ده ناسیټیټ، كه نمونه یهك له لیكدزایه تی ده سلات و شه رعیه تان به زالیټی؛ واته پروانینی سهرده ست، ژیرده سته كانی ته نانه ت له باری شوناسی و مروییه وه به ته واو نازانیټ. نه م هه لسوكه وته، نمونه یهك له توندوتیژی هیماینی زمان و زالیټی فرهنگی؛ مندال و بنه ماله له چوارچیوه ی توره كانی زمانی زالد، به «مروڤ» نایه نه نه ژمار و زمانی دایکی، ته نانه ت له شوینكاری تاكه كه سی و ماله وه دا، له پروانگی ده سلاته وه به ناکارامه و ناته واو ده زانریټ.

كه وابوو، گوشار له سهر مندال و بنه ماله له قوتابخانه كوتایی نایه ت، به لكوو له ناستی كومه لایه تی و داووده زگاییدا درپژده ده بیټ و نه زموونی په روه رده ی مندال ناویټه ی دلله راوكی، سووكایه تی و هه په شه ی شوناسی ده بیټ. له گه ل نه وه شدا، نه م میکانیزمی زالیټییه ته نیا له چوارچیوه ی زمانی فره می، پوله كانی قوتابخانه، یان هه لسه نگانده په روه رده ییه كاندا نامیټیټه وه، به لكوو دزه ده كاته ناو تویژه نافر می و به پواله ت نامه ترسیداره كانی ژیانی قوتابخانه ییه وه.

ده كریټ یه كیك له مانادارترین ده ركه وته كانی نه م دزه كرده له یارییه به كومه له كانی مندالاندا ببینین؛ نه و كه شه ی وا چاوه پروان ده كریټ به دهر بیټ له كوونترپولی دامه زراوه یی، به لام له كرده وه دا ده بیټ به گوره پانی به ره مهینانه وه ی هه مان لوژیکی ناوه ند/ په راویز. له م ناسته دا، فرهنگی زال ته نیا

زمان ناکاته نامانچ، به لكوو دهره تانی هه بوون و به شداریی مندالی كولو نیکراو به ته واوی به رته سك ده كاته وه. بڼه شیوی كازیوه له به شداریکردن له یارییه كانی قوتابخانه دا، به هوی نااشنایی له گه ل «شیرعی یارییه كان»، ته نیا په رگیریه کی مندالانه نییه، به لكوو ده ركه وته ی راسته قینه ی میکانیزمه كانی كولو نیالیزمی فرهنگیه له ناستیكي بچوكدا كه له پڼگی دامه زراوه ی په روه رده ییه وه ده سه پینریټ. قوتابخانه له م گپړانه وه یه دا، وهك نه و شته ی وا فووكو وه كوو داووده زگای به ره مهینان و كوونترپولی گوتار باسی له ده كات، ته نیا نه و فورمه له فرهنگ به فره می ده ناسیټ كه له چوارچیوه ی زمان و نیپیستمه ی زالد پیناسه كراون. كاردانه وه ی به پړوه به ری قوتابخانه: «نیمه له زراوه ی نیوه ی كورد تیڼاگه یښ، چوزانین چی له پشت یارییه كه تانه» (هه مان: ۶۶).

به پروونی دهری ده خات كه بیټ توانایی ناوه ند له م پ تیگه یه شتن له زمان و فرهنگی په راویز، نهك وه كوو كه موکوورپیه کی ناسیاری، به لكوو وهك پیشگریمانه یه کی نه منی و هه په شواوی ده نوینریټه وه. له م گوتاره دا، یاریی خوچیپی مندالانه نهك وهك كرده یه کی نامه ترسیدار، به لكوو وهك هه لگری په نگراری كاری «نایاسایی» وینا ده كریټ؛ وهك چوون به پړوه به ری قوتابخانه به خستنه پرووی پرسیاری «نه گه ر قسه ی نایاسایی له یارییه كوردیه یه کی نیوه دا بوو، كی به رپرسایه تییه کی وه نه ستو ده كریټ»، فرهنگی كولو نیکراو له پڼگی توبزه یه كدا جیگیر ده كات كه پیوستی به چاودیری و كوونترپوله. له به رانبه ردا، كرده ی دایك «نه وه ته نیا یارییه کی مندالانه یه، وه كوو نه و یارییه نه ی وا نیوه هه تانه» (هه مان: ۶۶) هه ولتیكه بو جیگیرکردنی فرهنگی په راویز له ناستی كاری هاویه ش و نیسانیدا؛ خو پراگرییه کی پوزانه كه هه ژموونی فرهنگی زال قه بوولی ناكات.

له پروانگی (گرام) شیه وه، هه ر نه م دهره تانی بینران و به ره مهینانه وه ی فرهنگی ناواهنده ییه،

تەننەت لە چوارچۆپووی یاریی منداڵاندا، کەلێنیک لە تەکووزیی (واقعی) ھەژموونیکدا دروست دەکات، ھەر بۆیە لەگەڵ دژکردووی دەمارگیرانە دەسەلات پووبەپوو دەبیتەو، کەوابوو، ئەم دیمەنە دەری دەخات کە کۆلۆنیالیزی فەرھەنگی تەنیا لە ئاستە زەبەللاح و فەرھەنگی کاندای نامینیتەو، بەلکوو دزە دەکاتە ناو پۆلەکانی قوتابخانەشەو و بە داسەپاندنی توندوتیژی ھێمایین، منداڵی کۆلۆنیکراو لە سەرەتایترین فۆرمەکانی بەشداریی کۆمەلایەتی و شوناسی بێبەش دەکات. لە درێژە ی پرۆسەگەلی سەرپنەو و تەوانەووی فەرھەنگی کە لە دامەزراووی قوتابخانەدا دەسەپینیت، گێرپانەو لە خالیکە ماناداردا، دەرەتانی دەرکەوتنی جۆریک لە خۆپراگریی ورد و پۆژانە دەخاتە پوو؛ خۆپراگرییە کە نەک لە پێگە ی پووبەپوو یونەووی راستەوخۆ، بەلکوو لە پێگە ی ئافراندنەووی پێوپرەسمەکان و بیریگە ی فەرھەنگییەو کار دەکات.

بپاریی دایکی کازیوہ بۆ دروستکردنی «بووکەبارانە» و ئەسپاردنی بە منداڵەکە ی، نمونەیکە لەو شتە ی کە لە تیورییەکانی پاش کۆلۆنیالیزمدا بە «خۆپراگریی فەرھەنگی» دەناسریت؛ ئەو خۆپراگرییە ی وا لە ھەناوی پیکھاتە ی دەسەلاتدا کار دەکات، بەبێ ئەو ی بەپێی پێویست ئەو پیکھاتە ی تیک بەدات. بردنی بووکە لە بۆ قوتابخانە و پووبەپوو یونەو لەگەڵ بەرھەلستکاریی بەپێوہەر و جیگرەکە ی، دەری دەخات کە داوودەزگای زال، تەننەت چاویان بە پێوپرەسمە ھەمووانییەکانیش سوور دەبیت، چونکە ئەم ماکانە ھەلگری جۆریک مانا و لیکگریی دراوی بەکۆمەلن کە لە دەرەووی لۆژیکی عەقلانی و کۆنترۆل ھەلگری ناوھنددا پیک ھاتوون.

لەگەڵ ئەو ھەشدا، وەرگیرانی بەرەبەرە ی ئەم پێوپرەسمە لە لایەن منداڵانەو، خالیکە کە لەودا ھەژموونی زال تووشی گرفت دەبیت؛ ئەو جێیە ی وا دەسەلاتی دامەزراوہیی قوتابخانە توانستی دەستتێوہردانی کارتیکەری خۆی لە کیس دەچیت

و گوتاری زال لە ھەمبەر داوی بەکۆمەلای ژیندراودا باشەکشێ دەکات.

خویندەووی شیعی «بووکەبارانە» لە لایەن کازیوہوہ نەک تەنیا گەپاندنەووی زمان و پێوپرەسمی کوردی بۆ کەشی گشتی و قوتابخانە ی، بەلکوو بە کردەیکە ی ھێمایین بۆ ئەستاندەووی دەنگ و کارتیکەریی منداڵی کۆلۆنیکراو دیتە ئەژمار. بارینی باران لەو پۆژەدا لە ئاستی گێرپانەوہدا، وەکوو سەرگرتنی ھێمایینی ئەو خۆپراگرییە دەخوینریتەو؛ پوو داویک وا پوانینی منداڵەکان دەگۆریت و کازیوہ لە پێگە ی «ئەویدی بێدەنگ» ەو دەگوازیتەو بۆ «بکەری مانا». لەم پوانگەیکە یوہ گێرپانەوہ ئەو نیشان دەدا کە ھەرچەند خۆپراگریی فەرھەنگی ھەمیشە ئاکامدار و سەقامگیر نییە، بەلام دەتوانی بە دروستکردنی ھەندیک قەلەشتی کاتی لە تەکووزیی کۆلۆنیالیدا، کۆمەلێک دەرەتانی نوێ بۆ بینەران، ماناسازی و پێناسەکردنەووی دووبارە ی شوناس تەیار بکات.

دەرەنجام

دەرەنجامەکانی ئەم توێژینەوویە دەری دەخات دژە گێرپانەووی «این داستان را با لهجه بخوانید» زمان لە پێگەیکە ی سەرتر کە ئامرازیکە ی پێوہندی گرتندا دەنوینیتەو و دەیخاتە ناو دلی میکانیزمگەلی بەدامەزراوہ کراوی دەسەلاتدا. ئەو ی وا لە ئەژموونی ژیندراوی منداڵیکە ی کۆچبەردا شەمەند دەبیتەو، نەک تەنیا دژواریی فێریوونی زمانی فەرھەنگی، بەلکوو دواھاتگەلی شوناسی و دەرروونی بەزۆرەملی چونە ناو تەکووزییەکە وا تەنیا یەک سەرچەشنی زمانی و فەرھەنگی بە فەرھەنگی دەناسیت.

ئەم گێرپانەوویە، قوتابخانە وەکوو دامەزراوہیکە دەناسیت کە لە پێگە ی پێساگەلی بەپوالت پاسیقی پەرودەییەو، جیاوازیی زمانی بەرەو کەمایەسی، لادان و کێشەیکە دادەکشیت کە دەبێ چارەسەری بۆ بکریت، بەم جۆرە،

پروژه‌ای به‌کژمه‌لایه‌تیکردنی مندال، هاوکات له‌گه‌ل پرتووکانی شوناسی زمانی ئه‌و به‌ره‌و پیشه‌وه ده‌بات. تاووتووکردنی کرده‌کان و گوتارگه‌لی دامه‌زراوه‌ی په‌روه‌ده‌یی و نوینه‌ره‌کانی ده‌ری ده‌خات که سرپینه‌وه‌ی زمانی «ئه‌ویدی»، نه‌ک ده‌رئه‌نجامی ناکارامه‌یی ئه‌و زمانه، به‌لکوو به‌ره‌می لۆژیک‌یی به‌ستانداردکردنه؛ لۆژیک‌یک که به‌ ناوی ئاوه‌زمنه‌ندی، ته‌کووزی و پیشکه‌وتن، جۆره‌کانی دیکه‌ی ئه‌زموونی زمانی ده‌خاته په‌راویزه‌وه. له‌م چوارچێوه‌یه‌دا نه‌ک وه‌کوو بکه‌ری فیریبون، به‌لکوو وه‌کوو مژاریک بۆ چاکسازی و هاوتاکردن پیناسه ده‌کریت.

داکشاندنی زمانی دایکی وه‌کوو له‌مپه‌ریک له‌سه‌ر پێی په‌روه‌ده، به‌رپرسایه‌تی ناکامیی په‌روه‌ده‌یی له‌ ئاستی پیکهاته‌وه ده‌گوازیته‌وه بۆ ئاستی تاکه‌که‌سی و بنه‌ماله‌یی و به‌م جۆره، نایه‌کسانیی زمانی وه‌کوو شتیکی ئاسایی ده‌نوینتته‌وه. له‌م پروژه‌یه‌دا، گێرانه‌وه‌که فۆرمگه‌لیک له‌ کرده‌ی پۆژانه ده‌خاته پوو که به‌بێ پوو به‌پووونه‌وه‌ی ئاشکرا له‌گه‌ل بنکه‌ی ده‌سه‌لات، به‌رده‌وامی زمان و فره‌نگی په‌راویز مه‌یسه‌ر ده‌کات. ئه‌م کرده‌وانه نه‌ک وه‌کوو تیکدانی ته‌کووزی زال، به‌لکوو وه‌کوو ستراتیژیکه‌لیک بۆ پاراستنی یه‌گرتووویی شوناسی و که‌مکردنه‌وه‌ی خه‌ساره ده‌روونییه‌کان ده‌جوولیتته‌وه.

نواندنه‌وه‌ی ئه‌م دۆخه مامناوه‌ندیانه ده‌ری ده‌خات که مانه‌وه و به‌ره‌مه‌پێنانه‌وه‌ی فره‌نگ، به‌پێی پێویست له‌ چوارچێوه‌ی گوتارگه‌لی قه‌به، یان پوو به‌پووونه‌ی راشکاودا بیچم ناگریت، به‌لکوو زۆر جارن له‌ ئاستی پێوه‌ندیی سۆزدارانه، ئایینی و زمانیه‌کانی پۆژانه‌دا دینه‌دی. به‌گشتی، ئه‌م چیرۆکه به‌ چپوونه‌وه له‌سه‌ر ئه‌زموونی مندالیک له‌ سنووری نیوان دوو سیستمی زمانیدا ده‌ژی، ئه‌م کێشه‌یه شه‌مه‌ند ده‌کات که تانه‌وه‌ی زمانی له‌ سیستمی په‌روه‌ده‌دا، بیچگه له‌ دواهاته په‌روه‌ده‌یه‌کان، به‌ شێوه‌یه‌کی بنه‌رته‌ی شوین

له‌سه‌ر هه‌ستی گێدایی، متمان به‌خۆیی و ده‌ره‌تانی به‌شداری کۆمه‌لایه‌تی داده‌نیت. له‌م پوانگه‌یه‌وه، ده‌ق سه‌رووتر له‌ گێرانه‌وه‌ی تاکه‌که‌سی، بانگه‌وازیکه بۆ بیرلێکردنه‌وه‌ی دووباره له‌ پێوه‌ندی نیوان زمان، په‌روه‌ده و دادپه‌روه‌ری و پێویستی سه‌رنجدان به‌ فره‌وانیی زمانی وه‌کوو بابته‌تیک‌یی پیکهاته‌یی، نه‌ک په‌راویزی وه‌بیر دینتته‌وه.

په‌راویز:

(۱) این داستان را با لهجه بخوانید.

سه‌رچاوه‌کان:

- سعید، ادوارد (۱۳۸۲). شرق‌شناسی، ترجمه‌ی عبدالرحیم گواهی، تهران: دفتر نشر فرهنگ اسلامی.
شافعی‌زاده، جبار (۱۴۰۳). این داستان را با لهجه بخوانید، تهران، محراب قلم.

Foucault, M. (1990). The history of sexuality, Vol. 1: An introduction (R. Hurley, Trans.). Vintage.

Gramsci, A. (1971). Selections from the Prison Notebooks. New York: International Publishers.

Bourdieu, P. (1991). Language and Symbolic Power. Cambridge: Polity Press.

(* کارناسی بالایی ئه‌ده‌بیاتی مندالان و می‌رمندالان.